คุณหญิงล้างจาน

จากบทประพันธ์ของคนไทยในออสเตรเลีย ใช้นามปากกาว่า....ข้าวนอกนา

ต่อจากฉบับที่แล้ว

เขาจ่ายเงินเสร็จ พากันกลับบ้านเขา ช่วยขนของขึ้นบ้านและนั่งบนโซฟาในขณะที่ดิฉันเก็บของใส่ตู้เย็น

"คุณวรรณครับ คุณเคยอกหักบ้างมั้ย" เอาอีกแล้ว คำพูดเขาเหมือนคนอกหัก ดิฉันยิ้มให้และตอบ

"วรรณยังไม่คิดเรื่องนี้และหวังอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ในชีวิตหรอกค่ะ ว่าแต่.. คุณเคยอกหักเหรอค่ะ"

เขาหยิบหนังสือนิยายที่ดิฉันวางไว้บนโต๊ะมาดูเล่น และตอบ

"ในหนังสือนิยายเรื่องนี้มีชายอกหักและหญิงหักอก...

"แหม..มันเป็นแค่นิยายนี่ค่ะ วรรณจัดของเสร็จแล้ว คุณคมลองทานชาจีนหน่อยมั้ยค่ะ"

"ดีครับ หวังว่าชาจีนของคุณคงทำให้ผมนอนหลับคืนนี้"

"คิดถึงสุพรรณหรือค่ะ"

..ผมอยากจะตอบว่าผมคิดถึงคนใกล้ตัวต่างหาก วรรณเธอน่ารักเหมือนคุณแม่ผม ใจดีมีมารยาท

"คือ.... ผมคิดถึงคุณแม่ผมครับ"

"หรือค่ะวรรณก็คิดถึงคุณแม่เหมือนกัน"

"แล้วคุณพ่อคุณแม่ของคุณอยู่ที่ไหน จังหวัดอะไรหรือครับ"

"ดิฉันไม่มีคุณพ่อ คุณพ่อท่านเสียชีวิตไปเมื่อปีที่แล้ว..." ดิฉันตอบพลางต้มน้ำร้อนในกา และใส่ชาจีนลงไป

"ผมเสียใจด้วยครับ วันหน้าถ้าผ่านไปทางสุพรรณละก็ ผมยกคุณพ่อผมให้นะครับ.... บ้านผมใจดีและเป็นครอบครัวที่อบอุ่น"

เขามองหน้า เหมือนจะถามรักครอบครัวผมก็ได้ ให้คิดว่าพ่อคุณก็เหมือนพ่อดิฉัน เราคงอาจเป็นครอบครัวเดียวกันในอนาคต

"แหมคุณนี่โชคดีนะค่ะ" ดิฉันอายในน้ำเสียงของเขา

"แล้วครอบครัวคุณทำอะไรเหรอ หรือทำการค้าอะไรหรือครับ"

"อ๋อครอบครัวดิฉัน...คุณแม่อยู่เชียงใหม่ แต่ดิฉันอยู่กับคุณย่าที่กรุงเทพฯ คุณแม่ดูแลการทอผ้าไหมไทยเล็ก ๆ"

"งั้นวันหน้าขอผมและคุณแม่เยี่ยมชมการทอผ้าไหมของคุณแม่คุณนะครับ"

"ได้เลยค่ะว่าแต่เออ... คุณเห็นส้มบ้างมั้ย"

"อือ หลังเลิกงานเมื่อคืนเห็นบอกจะไปบ้านแฟนเขา หน้าส้มไม่สบายเท่าไหร่ ไม่พูดไม่จา"

"หรือค่ะ งั้นวรรณฝากของให้ส้มหน่อยนะค่ะชาจีนและยาเพื่อสุขภาพ และเสื้อยืดนี่ไงค่ะวรรณเตรียมไว้แล้ว"

"ผมต้องขอตัวก่อนนะครับ เดี๋ยวผมคงต้องเข้างานแล้ว แต่ผมอยากฝากคำพูดไว้ในสมุดที่คุณอ่านนิยายไว้เล่น ๆ" เขาหยิบซองจดหมายอะไรของเขามาใส่ไว้ในหนังสือนิยายอ่านเล่นของดิฉัน ก่อนที่เขาจะเดินออกไปจากประตู ดิฉันหยิบของฝากของส้ม เขาคงลืม

"นี่คุณคม วรรณฝากให้ส้มค่ะ"

" โอ๊ยผมลืมไป" เขารับถุงของฝากไปหันมาจองหน้าดิฉันอีกครั้งก่อนหันหลังไป

"คืนนี้นอนฝันดีนะครับ กู๊ดไนท์..... ผมเดินมาขึ้นรถเมล์กลับมาทำงานตามเดิม แต่ผมมองไม่เห็นส้ม เอ๊ะส้มทำไมไม่มาทำงาน มีแต่ฉัฐพงษ์ คนฟิลิปปินและคนอินเดียมาล้างจาน"

"ผมทำงานอย่างหนัก ไม่อยากต่อล้อกับฉัฐพงษ์ มีงานอะไรผมก็ทำไป"

ป้าทิพเดินเข้ามา ผมเลยถามขึ้น"นี่แหละป้ากำลังจะมาบอกว่าส้มต้องพาแฟนส่งเข้าโรงพยาบาลด่วน เพราะอาการหนักขึ้น"

"หรือครับคุณป้า"

"จ้า จ้า เห็นบอกอาจจะกลับมาดึกหน่อย"

ผมทำไปคิดถึงส้มไป

"ป่านนี้ส้มคงเฝ้าคนไข้ที่โรงพยาบาล นี่อาการของคุณแฮนรี่หนักไปขนาดไหนนะ"

ผมเก็บของถูพื้นเสร็จ กลับเข้าห้องอาบน้ำและทำการบ้านในขณะที่พลิกหนังสือตรวจตราภาษาอังกฤษ และกดดิกชันนารี่ขึ้นเพื่อเรียนภาษา เสียงเคาะประตูดังขึ้นป๊อก ๆ

"คุณคมนอนแล้วยังนี่ส้มนะ... เปิดประตูหน่อยส้มเครียด"

"ส้ม ส้มหรอ เดี๋ยวผมเปิดประตูให้ รอก่อน"

"แหมนึกว่านอนแล้ว"

"มาเข้ามา เล่าให้ผมฟังว่าคุณแฮนรี่เป็นอย่างไรบ้าง"

ส้มเดินมาที่ข้างเตียงผมยกกล่องมะพร้าวเรียงขึ้น

"นี่ส้มนั่งลง ทานข้าวแล้วยัง"

"ส้ม ส้มไม่หิว" ฮือ..... น้ำตาร่วง

"ส้มทำไมอาการคุณแฮนรี่หนักขนาดนั้นเลยหรอ"

" ก็หนัก ฮือ ฮือ....." ส้มน้ำตาไหล

"แล้วหมอว่าเป็นอะไร"

"หมอบอกว่าจะอยู่ไม่นาน"

"อะไรนะส้ม ทำไมรวดเร็วขนาดนั้น ใจเย็นๆ"

"นี่ส้มผมว่าเราขึ้นแท็กซี่ไปหาคุณวรรณกันเถอะ" ฮือๆ.....ส้มยังน้ำตาไหลเหมือนเดิม

"นี่ก็ดึกแล้ว ป่านนี้คงหลับ.....หน่า...ส้ม ผมไปโทรหาแท็กซี่"

ผมโทรหาแท็กซี่แล้วจูงส้มไปรอหน้าร้าน พาส้มมาเคาะประตู ป๊อกๆ.....

"ใครค่ะ"

"ผมครับ ผมพาส้มมาหาส้มไม่สบายใจ"

"ดิฉันวรรณ" นั่งเขียนจดหมายถึงคุณย่ารีบเก็บไว้ในลิ้นชักใกล้หัวนอน เดินมาเปิดประตู

"ส้ม ทำไม ส้ม ส้ม ส้ม"โผเข้ามากอดดิฉัน

"คุณวรรณ ส้มว่าคุณแฮนรี่คงอยู่อีกไม่กี่วัน"

ดิฉันกอดส้มแต่สายตามองคุณคมและอยากจะบอกว่าดิฉันวาดภาพการตายของคุณแฮนรี่ไว้แล้ว

"มา มา ส้ม มานั่ง วรรณจะทำกาแฟร้อนๆให้" ดิฉันจูงมือส้มมานั่งที่โต๊ะรับแขก

"แหมขอให้ผมเป็นคนชงให้นะครับ" เขาขยับเก้าอี้ในขณะที่ดิฉันกำลังจะเดินไปทำเอง ดิฉันเลยต้องนั่งอย่างว่าง่าย

"เชิญนั่งครับ ผมทำเอง"

คุณคมเดินไปชงกาแฟ ดิฉันจับมือส้มแล้วพูดอย่างใจเย็น

"ส้มหมอว่ายังไงจ๊ะ"

"ก็ ก็ หมอบอกว่าจะอยู่ไม่เกินสิบวัน".. .....ฮือ....ฮือ.... โฮ....

"แล้วหมอบอกว่าเป็นอะไร"

ดิฉันแกล้งถามทั้งที่รู้และเตรียมใจไว้แล้ว

"หมอบอกว่า เป็นโรคเอดส์" ฮือ....

"หรอส้ม" นี่คงติดเชื้อมาจากบ้านเราตอนที่ไปลอยกระทง

"รู้อย่างงี้ส้มตามไปด้วยก็ดี คงเมาแล้วมั่ว"

ดิฉันเอื้อมไปหยิบทิชชูมาส่งให้ส้มเช็ดน้ำตา แล้วเขามีพี่น้องที่นี่หรือเปล่า

"กาแฟครับ..ร้อน ๆ ทานเสียหน่อย ผมขอยกกล่องบิสกิส นะครับนี่ครับเจ้าของบ้าน" เขาเอากล่องขนมปังมาตั้งกลางโต๊ะ ดิฉันเปิดแล้วหยิบให้ส้ม ส้มเริ่มดีขึ้น หยิบขนมปังขึ้นทาน และยกกาแฟขึ้นดื่ม.....

ส่วนทางด้าน คุณป๊อบ กับคุณ ฉัฐพงษ์ ก็นั่งทานกาแฟ และพูดคุยกันเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ฉัฐพงษ์รับสายมือถือ

"ผมฉัฐครับ".....

"อ้อฉัฐป้าเองจ้า"

"ป้ารู้เลาๆแล้ว"

"อะไรครับพูดดัง ๆ ซิครับ ผมไม่ได้ยินคุณป้า .....คุณป้าครับ"

"แหมแบตผมหมด"

คุณป๊อบ..... "ญาติคุณหรือฉัฐ"

"ครับ เขาเป็นป้าผม ป้าผมเขามีสามีเป็นคนในวังใหญ่"

"ฉัฐ.....งั้นวันหน้าเราไปพักผ่อนที่เมืองไทยกัน เราคงไปเที่ยวกันให้สนุก" เสียงป๊อบอ่อนหวาน และนั่งคุยแบบคนใจเย็น .

"นี่ฉัฐเรานั่งคุยกันจนดึกมากแล้ว เราขึ้นไปนอนกันดีกว่า"

"แล้วนี่ นังส้มกับพี่ชายคุณยังไม่กลับมาเลย แล้วเขาไปไหนกันหละ"

"ผมไม่รู้ เห็นไว ๆ ว่าขึ้นแท็กซี่ไปกันเท่าที่ผมคิดนะ ทายคงถูก คงไปหานังแม่ครัวคนโปรดคุณ "ไม่เอาน่า ฉัฐพงษ์ ผมกำลังอารมณ์ดี อย่ามาจุกจิกใจผม"

"แหม พอผมพูดถึงนังนั่นทีไร คุณทำเป็น ร้อน ๆ หนาว ๆ ทุกทีๆ"

"ไม่เอาแล้วผมไปอาบน้ำขึ้นนอนดีกว่า ไม่อยากต่อปากกับคุณ" ป๊อบเดินขึ้นบันได ทำให้ฉัฐพงษ์ กระฟัดกระเฟียด นั่งทุบโต๊ะแล้วปฏิญาณ ว่านังวรรณ

"แกจะโดนฉันเฉดหัวแกอีกไม่นานนางก้างขวางคอ แก ...แก".....ป๊อบพึมพำในใจ

"แหมนี่น้องชาย ยังขัดคำสั่งผมอีกหรืออาทิตย์หน้าผมจะปราบหนามยอกอกผม"

ฉัฐพงษ์เดินเข้านอนอย่างกระฟัดกระเฟียดเขาสองคนเริ่มเดินหันหลังให้กัน.....

ส้มและคมสันกลับมาดึก หลังจากส้มน้ำตาแห้ง อาทิตย์ต่อมา คุณแฮนรี่ของส้มก็เสียชีวิตด้วยโรคที่สังคมรังเกียจ ส้มและวรรณเอาดอกไม้มาไหว้กระดูกที่ถูกบรรจุไว้ในสถานที่ของคริสต์จักร Cremotory หลายวันผ่านไป ส้มถูกครหานินทาจากใคร ๆ ไม่มีใครอยากคบและพูดคุยด้วย ส้มเสียใจเป็นซ้ำสอง แต่วรรณเป็นเพื่อนที่ดีเสมอ เพราะเรื่องโรคเอดส์มันติดเชื้อจากการร่วมเพศต่างหาก ไม่ใช่ติดแบบคบกันธรรมดา

ฉัฐพงษ์ไปหาซื้อของ และไปเยี่ยมเพื่อนแต่เช้า วันนี้วันหยุด ป๊อบนอนตื่นสายมาก หลังจากอาบน้ำ แต่งตัวเสร็จแล้วเดินมาหยุดอยู่หน้าห้องของคมสัน และยกมือหวังจะเคาะประตู แต่ประตูถูกเปิดขึ้นก่อน

"อ้าวน้องชาย มีอะไรหรือ คงหิวใช่มั้ย"

"อ่อ...เออ นี่ผมขอกาแฟกับไข่ลวกนะ" เขาพยักหน้าตอบรับคำถาม คมสันปิดประตูห้องและหันมาตอบ

"ได้เลย ผมถนัดแต่ขอผมล้างหน้าก่อน".....ป๊อบล้างหน้า เหมือนจะถามอะไรแต่แล้วเขาก็นั่งไปรอที่โต๊ะอาหาร คมสันทำอาหารตามคำสั่งมาให้น้องชาย

"แหมนี่พี่ชายผมมีเรื่องจะปรึกษา เอาไข่ลวกกับกาแฟมานั่งกินกับผมซิ"

"อ๋อ ได้เลย งั้นรอผมหน่อยนะ" คมสันถือกาแฟกับไข่ลวกมานั่งทานด้วย คมสันกระเทาะไข่แล้วเอาเกลือพริกไทยโรย ป๊อบก็เช่นเดียวกัน ป๊อบจิบกาแฟแล้วหันมา

"พี่ชายเป็นแม่สื่อจีบสาวให้ผมหน่อยนะ"

"สาวบ้านป้าสายใจหรอครับ"

"ไม่ใช่....สาวก้นครัวของเรา"

คมสันหน้าเปลี่ยนสี "แล้วจะให้ผมบอกเขาว่าอย่างไงครับ"

"ก็ผมเห็นเขากับพี่ชายสนิทกัน วันหยุดพี่ชายช่วยพาเขามาหาผมหน่อย แล้วผมจะพาเขาไปทานอาหารข้างนอก"

"ได้เลยผมอยากจะทานอาหารกับน้องชายอยู่แล้ว"

"แต่ผมขอไปกับเธอแค่สองคน แต่พี่ชายต้องแกล้งกลับบ้านก่อน"

"แต่ผม.....เออ...ผม ผมเกรงใจเธอ"

"ผมไม่ขยี้เธอเล่นหรอกนะ ผมหนีไม่ออก"

"นี่น้องชายถ้าน้องชายรักเธอจริงละก็ ผมจะไม่ขวาง"

"มันต้องอย่างงี้ซิ ไม่เอาน่าผมไม่ทำอะไรเลอะเทอะอย่างนั้นหรอก"

"เอ้าคุยอะไรกัน" ป้าทิพย์เดินมาพร้อมลุงแดง

ลุงแดงเดินเข้ามาตบบ่าคมสันเบาๆ "ว่าไงหลานชาย ทำอะไรให้เจ้าป๊อบหล่ะลูก"

"ไข่ลวกครับ"

"แหมป๊อบ แกนี่โชคดีจังนะ มีคนทำอาหารเช้าให้คงชอบใจซินะ

"อ้าว.....แล้วฉัฐพงษ์ไปไหนหล่ะ"

อ่านต่อฉบับหน้า